

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: X., narozený dne X.
t.č. bytem X.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2022 č.j. MV-205362-6/OAM-2021

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 2. 2022, č.j. MV-205362-6/OAM-2021 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou postoupenou Městskému soudu v Praze dne 1. 7. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 25. 2. 2022 č.j. MV-205362-6/OAM-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ze dne 25. 10. 2021 č.j. CPR-28010-18/ČJ-2021-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie, Příjímacím střediskem cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen „EU“), zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států EU nebo od okamžiku, kdy žalobce pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné, dle ust. § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na ust. § 119 odst. 7 téhož zákona bylo určeno, že se do doby, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států EU, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. 179 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce nejprve shrnul ustanovení, jež shledal porušenými, tj. ust. § 3 správního řádu, neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci v rozsahu ust. § 2 správního řádu, dále ust. § 50, 51 a 52 správního řádu, § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož v žalobcově případě existují důvody znemožňující vycestování, dále též ust. § 174a a § 119a zákona o pobytu cizinců, porušen měl být i čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť žalobce přišel přímo ze země, kde mu hrozí nebezpečí, bez prodlení se přihlásil úřadům a prokázal dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup.
3. Konkrétně poukázal na to, že žalobce má být vyloučen z působnosti zákona o pobytu cizinců, neboť v době zahájení řízení o správním vyhoštění byl žadatelem o mezinárodní ochranu, řízení o správním vyhoštění tudíž nemělo být vůbec zahájeno, což vyplývá i z právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021 č.j. 9 Azs 190/2021 – 28. Uvedl, že se dobrovolně dostavil do azylového zařízení s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu, s ohledem na jeho vyloučení z působnosti zákona o pobytu cizinců dle ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců bylo zahájení řízení o správním vyhoštění nezákonným postupem. Správní vyhoštění též nemá být sankcí, pobyt žalobce na území České republiky byl v době zahájení řízení o správním vyhoštění oprávněný.
4. Namítal porušení čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále jen „Úmluva o PPU“). Uvedl, že ust. § 119a zákona o pobytu cizinců nedostatečně přejímá povinnost nevyhostit uprchlíka dle čl. 31 Úmluvy o PPU, která se vztahuje i na případy přicestování bez cestovního dokladu a bez platného vstupního víza, v jeho případě tak bylo nutno se zabývat splněním podmínek uvedeného článku Úmluvy o PPU, byl přesvědčen, že všechny tyto podmínky splňuje. Žalobce přišel přímo z území, kde jeho život či svoboda byly ohroženy (je členem X., které vláda potlačuje), sám se bez prodlení přihlásil úřadům a prokázal dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup. Obává se pronásledování ze strany státu kvůli členství v X. potlačovaném vládou, druhý den po

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

příjezdu do České republiky požádal o mezinárodní ochranu, z území vlasti cestoval nejkratší možnou cestou v nejkratším možném čase, v jiných zemích o mezinárodní ochranu nepožádal, jelikož se obával navrácení zpět, X. (X.) považuje vláda za X., snaží se jej potlačit, lidská práva členů X. jsou potlačována, násilí X., členové X. nemohou vycestovat legálně, neboť jim vláda nevydává pasy. Obdobnou argumentaci předestřenou v odvolání nebral žalovaný v potaz, nelegální pobyt trval jen jeden den a žalobce přicestoval za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu, o niž neprodleně požádal, neměl jinou možnost než přicestovat bez cestovního pasu. Nesouhlasil s argumenty žalovaného, které se snaží konstruovat nebezpečnost žalobce a možnosti nelegálního způsobu obživy.

5. Neztotožnil se ani se závěry žalovaného o neexistenci překážek pro vycestování a posouzení X. jako bezpečné země původu. Měl za to, že možnost jeho návratu do vlasti byla posouzena nepřezkoumatelně, neboť nemožnost vycestování zpět tvrdil během svého výslechu, správní orgány si měly v daném případě vyžádat závazné stanovisko, jelikož žalobce uvedl skutečnosti svědčící o možném vystavení skutečnému nebezpečí dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Dále tvrdil, že závěr o neexistenci překážek vycestování není dostatečně odůvodněn, žalovaný totiž pouze paušálně vycházel ze zařazení X. jako bezpečné země původu, avšak nijak neodůvodnil, proč žalobcem tvrzené skutečnosti nepovažuje za hrozbu nebezpečí dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný též přejal závěry z řízení o mezinárodní ochraně a poukazoval na jeho účelovost, toto řízení však ještě neskončilo, neboť proti rozhodnutí byla podána žaloba, které byl přiznán odkladný účinek. Žalovaný tak nezjistil skutečný stav věci a neobstaral si dostatečné důkazy, přitom v řízení o správním vyhoštění bylo nebezpečí odpovídající § 179 zákona o pobytu cizinců podrobně tvrzeno (tj. aktivní členství žalobce v X., za což mu hrozí vězení, žalobce byl X., řada jeho přátel a kolegů byla v X. zatčena). Ohledně závěru o bezpečné zemi původu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021 č.j. 41 Az 58/2020 – 52, podle nějž mj. musí mít soud možnost řešit otázku, zda k zařazení země na seznam bezpečných zemí došlo v souladu s právními předpisy; uvedl, že uvedený rozsudek se týká mezinárodní ochrany, avšak je třeba jej přiměřeně užít i na řízení o správním vyhoštění, pokud je v dané věci užita výhrada bezpečné země původu. Správní orgány však pro nedostatek podkladů ve správním spise, které by se týkaly situace v zemi původu, nemohly posoudit, zda bylo zařazení X. na seznam bezpečných zemí provedeno zákoně, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Navíc, dle názoru žalobce, X. do daného seznamu nebylo zařazeno v souladu se zákonem, jelikož podkladová zpráva (Zpráva OAMP Hodnocení X. jako bezpečné země původu ze dne X.) je více než dva roky stará, ke každoročnímu přezkumu zjevně nedošlo, zpráva je taktéž velice stručná a neprokazuje bezpečnost země původu žalobce, a to ještě s ohledem na to, že žalobce tvrdil eskalaci pronásledování členů X. Měl za to, že aplikace institutu bezpečné země původu bez dalšího, nevyžádání si závazného stanoviska a nezabývání se tvrzením o hrozbě vážné újmy, je pochybením.
6. Nesouhlasil ani s posouzením délky zákazu vstupu na území členských států EU, doba byla určena nepřezkoumatelně, není jasné, na základě čeho byla stanovena v délce jednoho roku, odvolací námitku týkající se daného aspektu žalovaný nevypořádal; navíc se zřetelem ke konkrétním okolnostem je délka zákazu vstupu na jeden rok za jeden den pobytu bez dokladů naprosto nepřiměřená.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

7. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný uvedl, že zahájení řízení o správním vyhoštění s cizincem, který je v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, není v rozporu s právními předpisy, není důležité, zda se žadatelem stal před či po zahájení řízení o správním vyhoštění, kolizi obou řízení řeší ust. § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, jež odkládá vykonatelnost správního vyhoštění do doby, než cizinec ztratí status žadatele o mezinárodní ochranu; zákon o pobytu cizinců se sice obecně na žadatele o mezinárodní ochranu nevztahuje, pro účely správního vyhoštění to ovšem neplatí. Ohledně délky správního vyhoštění odkázal na str. 4 prvostupňového rozhodnutí, kde je obsaženo řádné odůvodnění.
9. Uvedl, že správní orgány nebyly povinny opatřit si závazné stanovisko k možnosti žalobcova vycestování, X. je bezpečnou zemí původu a žalobce neuvedl nic, na základě čeho by mu mohlo hrozit relevantní nebezpečí, všechny prezentované obavy jsou hypotetické, ve vlasti žalobce žádné potíže neměl a obavy odvozuje od X., což pro něj dále nemělo vůbec žádné následky. Odkázal na str. 6 a následující napadeného rozhodnutí, stejně tak odkázal i na rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany obsažené ve správním spisu, kde jsou závěry o nedůvodnosti obav žalobce detailně rozebrány. Navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
11. Dne 8. 10. 2021 v 9:30 hod. se žalobce dostavil do Příjímacího střediska X. a požádal o mezinárodní ochranu, následně bylo konstatováno podezření, že na území České republiky pobývá neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu.
12. Dne 11. 10. 2021 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
13. Žalobce dne 11. 10. 2021 při svém výslechu mj. uvedl, že z vlasti vycestoval na X. do města X. a dále do Prahy, kam přicestoval dne 7. 10. 2021, jeden den byl u známého a pak odjel do X., kde požádal o mezinárodní ochranu, do České republiky jel za účelem podání žádosti o mezinárodní ochranu, v jiných státech o ni nežádal, jelikož mu známí ve vlasti poradili, ať jde požádat do České republiky. Ke svým obavám z návratu do země původu sdělil, že je evidovaným členem X. (X.), které v X. státní orgány považují za X., začalo zatýkání všech jeho členů i příznivců doma i v zahraničí, tyto potíže X., o mezinárodní ochranu žalobce nežádal ve X., jelikož tyto státy souhlasí s X. vládou. Uvedl, že pas mu byl v X. vydán, ale z vlasti nemůže legálně vycestovat s pasem na vízum, jelikož by byl jako člen X. zatčen, jednou byl zbit, neboť je X. Sdělil, že ve vlasti žil společně s X., ostatní požádali v zahraničí o mezinárodní ochranu, všichni tajně podporují X.; do země původu se žalobce vrátit nemůže z důvodu obav o zdraví a Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

život, minimálně by skončil ve vězení, neboť je aktivním členem X., je X.. Tvrdil, že v případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění jej bude respektovat a z České republiky vycestuje dobrovolně.

14. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 10. 2021, v odůvodnění správní orgán I. stupně shledal, že žalobce od blíže nezjištěné doby do dne 8. 10. 2021 pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Délka zákazu vstupu na území členských států EU byla stanovena na období jednoho roku od vykonatelnosti rozhodnutí, a to vzhledem k závažnosti jednání žalobce, který přicestoval a pobýval na území České republiky záměrně bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, neoprávněnosti pobytu si byl přitom vědom, na území EU vstoupil nelegálně mimo hraniční přechod a za neoprávněný vstup zaplatil převaděči, místo žádosti o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi EU dále nelegálně cestoval až do České republiky, platný cestovní doklad též úmyslně X. a pouze si okopíroval přední stranu pasu s X. a fotografií; doba jednoho roku zákazu vstupu je tomu adekvátní. Uvedl, že vykonatelnost rozhodnutí je třeba odložit na dobu, kdy již žalobce nebude žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, uložení správního vyhoštění je přiměřené, žalobce nemá v České republice vazby, není ve věku seniora, je zdravý, dospělý a plně svéprávný, je schopen se o sebe dostatečně postarat a může své potíže vyřešit ve vlasti. Konstatoval, že nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pochází z bezpečné země původu a zároveň neuvedl žádné vážné skutečnosti svědčící o možném vystavení skutečnému nebezpečí dle § 179 zákona o pobytu cizinců, potíže žalobce pod toto ustanovení nespádají, potřebou závazného stanoviska k vycestování se správní orgán I. stupně nezabýval.
15. Žalobce podal dne 19. 11. 2021 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce odvolání, ve kterém namítal porušení čl. 31 Úmluvy o PPU, jelikož žalobce splnil všechny podmínky pro jeho aplikaci, při posuzování překážek vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně vycházel z toho, že Česká republika považuje X. za bezpečnou zemi původu, a to bez ohledu na individuální poměry žalobce, který tvrdil konkrétní skutečnosti. Namítal, že překážky vycestování v jeho případě existují, nebylo vyžádáno závazné stanovisko, na území České republiky se nelegálně nacházel pouze jeden den, což nebylo vzato v potaz, vydání správního vyhoštění bylo nepřiměřené, žalobce nemohl přicestovat jinak než nelegálně, zákaz vstupu v délce jednoho roku je nepřiměřený vzhledem ke krátkosti neoprávněného pobytu na území České republiky. K tvrzení o potlačování lidských práv členů X. poukázal na aktuální zprávu Amnesty International X.
16. Žalovaný si jako podklad obstaral rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 14. 12. 2021 č.j. OAM-851/ZA-ZA11-LE26-2021, jímž byla žádost žalobce zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění je shrnut průběh řízení, následně je zdůvodněno, proč nejsou materiály předložené žalobcem považovány za relevantní, žalobce totiž nezmiňuje žádný konkrétní případ, v němž by došlo k porušení jeho základních práv a svobod, prokázal svou účast na demonstracích, ale v souvislosti s nimi popřel jakékoliv potíže, žalobce je již od X. aktivním členem X. a toto X. běžně působí a organizuje konference a kongresy i další osvětové činnosti; samotný žalobce nebyl nikdy zadržen ani trestně stíhán. Žalovaný vycházel z informací

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

OAMP MV ČR Hodnocení X. jako bezpečné země původu ze dne X. a X.. Dále je v odůvodnění konstatováno, že žalobce je státním příslušníkem X., jež náleží mezi bezpečné země původu (§ 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu) dle § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“), v zemi obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení, nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům ani není přítomna hrozba z důvodu svévolného násilí v případě ozbrojeného konfliktu, obyvatelé zemi neopouští z důvodů dle § 12 ani § 14a zákona o azylu, X. ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám dohlížejícím na stav dodržování lidských práv. Sdělil, že zemi původu lze považovat za bezpečnou i konkrétně pro žalobce, obava z věznění či mučení kvůli členství v X. je hypotetická a neopodstatněná, žalobce byl v roce X., na což nereagoval, k žádnému kontaktu s X. již poté nedošlo, určitá osoba si též měla na X., což mu měl sdělit úředník, jiné obtíže ve vlasti neměl, a to ani kvůli X. původu, dlouholetému členství v X. či opakované účasti na demonstracích, jeho výpověď je též nekonkrétní a nekonzistentní, tudíž nevěrohodná, jako X., X. pro něj jistě byla bezpečnou zemí, neboť v ní sídlí i X., X. je uznán jako úřední řeč od roku X., státní instituce se snaží respektovat X. kulturní požadavky; žalobce neprokázal, že by pro něj nemělo být X. bezpečnou zemí původu, z jeho výpovědi není znám žádný zájem X. orgánů o jeho osobu od roku X., kdy ignoroval X., k žádnému kontaktu mezi ním a bezpečnostními složkami státu až do X., kdy opustil vlast, nedošlo, přitom ve vlasti se v rámci X. dlouhodobě účastnil demonstrací a kongresů.

17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 25. 2. 2022 shledal, že žalobcův nelegální pobyt byl náležitě zjištěn a uložení správního vyhoštění je přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života. Zákonným nalezl též posouzení možnosti žalobcova vycestování, X. je bezpečnou zemí původu a žalobce v řízení neuvedl žádný relevantní důvod, jenž by mu v návratu bránil, členství v X. samo o sobě nemusí způsobovat jeho pronásledování či perzekuci. Uvedl rozsáhlé pasáže z rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 14. 12. 2021 č.j. OAM-851/ZA-ZA11-LE26-2021, neboť v něm byla posuzována zásada non-refoulement, X. v něm bylo shledáno jako bezpečné země, rozhodnutí se vypořádává s tvrzeními a materiály doloženými žalobcem, shledává, že obavy žalobce z věznění či mučení kvůli členství v X. jsou nedoložené a hypotetické, výpovědi žalobce jsou nevěrohodné a nekonkrétní, dále shledává existenci opravných prostředků proti porušování lidských práv v zemi původu a poukazuje na to, že žalobce neměl žádný kontakt s bezpečnostními orgány země po roce X. i přes jeho X. původ, dlouholeté členství v X. a opakovanou účast na demonstracích i kongresech. Žalovaný z toho dovodil, že v případě žalobce lze X. považovat za bezpečnou zemí původu ve smyslu vyhlášky, kde mu nehrozí skutečné nebezpečí ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášené sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Žalovaný dospěl k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána z ekonomických důvodů s cílem legalizace pobytu, o účelovosti žádosti žalobce svědčí i to, že během cesty z X. do České republiky cestoval přes minimálně tři různé země EU, v žádné z nich žádost o mezinárodní ochranu nepodal. Ohledně argumentace článkem 31 Úmluvy o PPU poukázal na to, že žalobce nevstoupil do České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

přímo z území X., ale cestoval přes X., neprojevil tak úmysl požádat o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi, nelze ověřit, zda žádost podal bez prodlení, neprokázal ani dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup a přítomnost, uložení správního vyhoštění tudíž nebylo v rozporu s čl. 31 Úmluvy o PPU, obavy z neuspokojivého života ve vlasti nejsou relevantní. Délku správního vyhoštění na dobu jednoho roku, tj. při spodní zákonné hranici, seznal zcela přiměřenou, neoprávněný vstup a pobyt na území České republiky bez cestovního pasu a víza nelze tolerovat, a to i s ohledem na mezinárodní závazky ČR, tj. Schengenský hraniční kodex a další související předpisy. Uzavřel, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správního posouzení stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozhodnutí ani v předcházejícím řízení nebylo zjištěno pochybení správního orgánu I. stupně, jehož následkem by byl nesoulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy či jeho nesprávnost.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.
20. Pokud jde o první žalobní námitku, dle které řízení o správním vyhoštění s žalobcem nemělo být vůbec zahájeno a vedeno, neboť byl žadatelem o udělení mezinárodní ochrany a tudíž byl vyloučen z působnosti zákona o pobytu cizinců, tuto soud důvodnou neshledal.
21. Podle ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *tento zákon se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak.*
22. V rozsudku ze dne 18. 11. 2021 č.j. 9 Azs 190/2021 – 28 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že u cizince, který projevil vůli podat žádost o udělení mezinárodní ochrany, nelze následně zahájit řízení o správním vyhoštění, neboť tomu brání ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle nějž se zákon o pobytu cizinců nevztahuje mj. na žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Tento případ devátý senát Nejvyššího správního soudu odlišuje od situace, kdy bylo nejdříve zahájeno řízení o správním vyhoštění a teprve následně podal cizinec žádost o udělení mezinárodní ochrany, při takové časové souslednosti řízení shledal, že rozhodnutí o správním vyhoštění může být následně vydáno, neboť tomu nic nebrání.
23. Jiný názor zaujal Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 10. 2. 2022 č.j. 5 Azs 50/2021 – 26, jímž věc postoupil rozšířenému senátu, který dosud nerozhodl. Pátý senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebrání tomu, aby bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění cizince, z dikce ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je totiž zřejmé, že se neuplatní, stanoví-li zákon „jinak“, což je v případě zahájení řízení o správním

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

vyhoštění splněno, neboť zákon stanoví jinak (vizte § 119 ve spojení s § 118 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), souběžné vedení azylového řízení a řízení o správním vyhoštění zákon připouští a jakákoliv časová souslednost řízení není podstatná, žádné rozdílné zacházení dle toho, jaké řízení bylo zahájeno první, zákon o pobytu cizinců nezná; dle zákona lze cizinci uložit správní vyhoštění, i když je žadatelem o mezinárodní ochranu.

24. Soud se ztotožnil s argumentací pátého senátu Nejvyššího správního soudu a shledal, že status žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebrání zahájení řízení o správním vyhoštění, a to z následujících důvodů. Ze zákona o pobytu cizinců vyplývá možnost souběžného vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany a řízení o správním vyhoštění, naopak relevance časové souslednosti zahájení obou řízení v zákoně o pobytu cizinců nijak upravena není. Pokud by se při souběhu obou řízení mělo uplatnit ust. § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pak by i v případě časové priority zahájení řízení o správním vyhoštění nemohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno poté, co by se cizinec stal žadatelem o udělení mezinárodní ochrany; stran opačného závěru devátý senát Nejvyššího správního soudu neuvedl dle názoru městského soudu dostatečné argumenty. Soud se dále ztotožnil s názorem rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 2. 2021 č.j. 41 A 80/2020 – 48, který Nejvyšší správní soud přezkoumával ve výše uvedené věci sp. zn. 5 Azs 50/2021: „Je zřejmé, že zákon o pobytu cizinců nevylučuje paralelní vedení řízení o správním vyhoštění a řízení ve věci mezinárodní ochrany. Kolizi těchto řízení řeší např. § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, který upravuje vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal ČR o mezinárodní ochranu. Z toho plyne, že zákon o pobytu cizinců umožňuje vydat rozhodnutí o správním vyhoštění v době, kdy s cizincem probíhá řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pro ochranu práv cizince je důležité to, že během azylového řízení nelze rozhodnutí o vyhoštění vykonat. A v případě, že azylové řízení skončí pro cizince úspěšně, tedy udělením některé z forem mezinárodní ochrany, zákon o pobytu cizinců v § 120a odst. 7 a 8 upravuje podmínky zániku platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Nebroží tedy, že cizinec, který v ČR hledá nebo nalezne mezinárodní ochranu, bude vyhoštěn.“ V tomto smyslu i Městský soud v Praze považuje nemožnost výkonu správního vyhoštění žadatele o mezinárodní ochranu za dostatečnou záruku. Status žadatele o udělení mezinárodní ochrany tedy obecně nebrání v zahájení řízení, ani vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.
25. Soud však shledal v daném případě nedostatky ve zjišťování skutkového stavu, v důsledku čehož vyvstávají pochybnosti, zda nedošlo k porušení čl. 31 Úmluvy o PPU a z toho vycházejícího § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které pro určité případy upravuje přímo zákaz vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V důsledku nedostatečně zjištěného skutkového stavu jsou zde rovněž pochybnosti o tom, zda v případě žalobce nejsou dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.
26. Podle ust. čl. 31 Úmluvy o PPU *smluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost.

27. Soud ve shodě se žalobcem konstatuje, že zákaz vyhoštění dle čl. 31 Úmluvy o PPU je širší než formulace v ust. § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž v případě nesouladu těchto ustanovení je nutno upřednostnit mezinárodní závazky České republiky, tj. čl. 31 Úmluvy o PPU. Zákaz vyhoštění je tak třeba vztáhnout též na správní vyhoštění uložené z důvodu pobytu na území bez cestovního pasu a bez oprávnění k pobytu (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017 č.j. 10 Azs 212/2017 – 50, ze dne 1. 8. 2013, čj. 6 As 28/2013-38, body 23 a 24, a ze dne 29. 5. 2014, čj. 9 Azs 107/2014-43, body 19 a 20). Pokud by tedy žalobce splňoval nezbytné podmínky předvídané čl. 31 Úmluvy o PPU, vztahoval by se zákaz vyhoštění i na něj.
28. K aplikaci čl. 31 Úmluvy o PPU (resp. § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců) je třeba splnit několik kumulativních podmínek. Tyto podmínky jsou specifikovány v judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. v rozsudku ze dne 1. 8. 2013 č.j. 6 As 28/2013 – 38: „*Následně je třeba posoudit splnění kumulativních podmínek § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (ostatně obdobně jako čl. 31 odst. 1 Úmluvy), tj. a) cizinec na území „přichází přímo“, b) cizinec požádá o mezinárodní ochranu, c) cizinec na území přichází ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, d) cizinec na území vstoupí nebo pobývá bez povolení, e) cizinec se sám bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a f) cizinec prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt.*“
29. Splnění podmínek pod písmeny b), d) a e) je v případě žalobce zjevné. Pobyt na území bez povolení je důvodem, pro který bylo s žalobcem vedeno řízení o správním vyhoštění (písm. d), žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany (písm. b) a žalobce se jeden den po příjezdu do Prahy sám přišel přihlásit do přijímacího střediska, což vzhledem k několikadenní délce nepřetržité cesty lze s jistotou považovat za přihlášení se bez prodlení (písm. e). Podmínku pod písmenem a) je třeba rovněž považovat za splněnou, neboť jsou splněny všechny atributy pojmu „přicházet přímo“. Za přímý příchod nelze považovat jen bezprostřední příchod do jiné země, dokonce ani do první bezpečné země, ale je třeba posoudit kontinuitu cesty do místa určení (do místa plánovaného podání žádosti o mezinárodní ochranu), jakkoliv tato cesta probíhala i přes vícero tranzitních zemí, jež jsou bezpečnými. Pojmem „přicházet přímo“ se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 1. 8. 2013 č.j. 6 As 28/2013 – 38 konstatoval: „*Lze tedy shrnout, že sousloví „přicházet přímo“ obsažené v § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 31 odst. 1 Úmluvy má být interpretováno především s ohledem na účel čl. 31 Úmluvy (viz odstavec [22] odůvodnění tohoto rozsudku) a ve vztahu ke konkrétním skutkovým okolnostem každého případu, s přihlédnutím k důvodům i době, po kterou se cizinec zdržoval v ostatních (tranzitních) zemích, přičemž není vyloučeno, aby za „přicházejícího přímo“ byl uznán i cizinec, který strávil přiměřenou dobu v ostatních (bezpečných) tranzitních zemích.*“ Žalobce přitom vylicil průběh své cesty od X. přes kontinuální přejezd motorovými vozidly přes tranzitní země (X.) až po příjezd do České republiky, kam vstoupil dne 7. 10. 2021 a následující den požádal o mezinárodní ochranu. V tranzitních bezpečných zemích se žalobce nikterak zbytečně nezdržoval a X. dorazil do České republiky pozemní motorovou dopravou za čtyři dny, je tak zjevné, že žalobce přišel ze země původu přímo do České republiky ve smyslu ust. čl. 31 Úmluvy o PPU. V tomto ohledu jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

tedy závěry žalovaného nesprávné, což ve spojení s níže uvedenými vadami způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

30. Dalšího pochybení se správní orgány dopustily v souvislosti s posouzením splnění podmínky dle písmena c), tj. cizinec na území přichází ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, a podmínky dle písmene f), tj. prokázání závažného (dobrého) důvodu pro neoprávněný vstup či pobyt. Takovým dobrým důvodem často může být právě obava z pronásledování či vážné újmy v zemi původu, což v praktické rovině může znamenat blízkost s posouzením podmínky pod písmenem c) (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 1. 8. 2013 č.j. 6 As 28/2013 – 38, odstavce 37 až 40), dobrým důvodem však mohou být i okolnosti jiné.
31. Dále, podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. (odst. 1) Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. (odst. 2).*
32. Z ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že i když žalobce pochází z tzv. bezpečné země, je policie povinna vyžádat si závazné stanovisko k možnosti vycestování, pokud cizinec uvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí (§ 179), tedy nebezpečí mučení nebo podrobování nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy).
33. Žalobce ve správním řízení uvedl, že je aktivním členem X., vláda toto X., v X. začalo zatýkání členů tohoto X., žalobce se v případě návratu do země původu obává svého uvěznění, byl by ohrožen jeho život a zdraví. Dle názoru soudu tato tvrzení představují skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být vystaven skutečnému nebezpečí a dále též svědčící o možném naplnění výše uvedených podmínek ad c) a ad f), a tedy čl. 31 Úmluvy o PPU, v případě žalobce. Správní orgán I. stupně však těmito tvrzení žalobce nevěnoval pozornost, nevyžádal si závazné stanovisko k možnosti vycestování, ani si sám neopatřil žádné zprávy ohledně země původu, a v tomto směru nedostatečně zjistil skutkový stav. Dále pouze zcela obecně bez bližšího odůvodnění uvedl, že žalobce neuvedl žádné vážné skutečnosti svědčící o možném vystavení skutečnému nebezpečí dle § 179 zákona o pobytu cizinců a že jeho potíže pod toto ustanovení nespadají, článkem 31 Úmluvy o PPU se pak vůbec nezabýval. Takové odůvodnění soud považuje za nepřezkoumatelné.
34. V odvolacím řízení mohly být případně tyto vady prvostupňového řízení zhojeny, pokud by žalovaný zjistil skutkový stav v dostatečném rozsahu, k tomu však v daném případě nedošlo.
35. Žalobce v odvolání znovu poukázal na své obavy o svou svobodu a život pramenící z jeho členství v X., které X. vláda považuje za X., tvrdil, že násilí X. eskaluje, k tomu poukázal na aktuální zprávu Amnesty International X., která má pojednávat o potlačování lidských práv členů X., uvedl, že řada jeho přátel a kolegů byla v X. zatčena, namítal, že správní orgán tato tvrzení vůbec nevzal v úvahu, neopatřil si žádné informace o zemi původu ani závazné stanovisko, jde o nepřezkoumatelnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

36. Žalovaný si v odvolacím řízení opatřil jako podklad rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, které by za určitých okolností bylo možné považovat za způsobilé k nahrazení závazného stanoviska k vycestování a zpráv o zemi původu, neboť rozhodnutí o mezinárodní ochraně posuzuje též možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, které se shoduje s důvody dle § 179 zákona o pobytu cizinců, a dále hodnotí další možné azylově relevantní důvody (tedy včetně toho, zda cizinci hrozí pronásledování či vážná újma). Nicméně, i v případě vydání závazného stanoviska musí správní orgán hodnotit, zda toto stanovisko obsahuje konkrétní a adresné vypořádání obavy tvrzené žalobcem; obdobně měl žalovaný postupovat i v daném případě. K tomu srov. rozsudek NSS ze dne 27. 1. 2016 č.j. 6 Azs 114/2015-38, dle kterého: *„Při přezkoumání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění přísluší soudu přezkoumávat i rozhodné skutečnosti, na nichž bylo založeno podmiňující závazné stanovisko k posouzení podmínek § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.“*
37. V daném případě rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 14. 12. 2021 dostatečné odpovědi k tvrzeným obavám žalobce neposkytuje, neboť z hlediska situace v zemi původu toto rozhodnutí vychází z Informace OAMP Hodnocení X. jako bezpečné země původu ze dne X. a X., žalobce přitom v řízení o správním vyhoštění tvrdil, že ke zhoršení situace a k zatýkání členů X. došlo až v X., k tomu poukazoval na zprávu Amnesty International za X. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tak vychází z neaktuálních podkladů, z těchto podkladů navíc ani nečerpá žádná zjištění, která by se týkala konkrétně postavení X. v X. (tj. ani v dřívější době), o tomto X. zde nejsou uvedeny žádné informace, v rozhodnutí jsou uvedena pouze zjištění týkající se uznání X. jako úředního jazyka a snahy státních institucí respektovat X. kulturní požadavky, a dále obecná zjištění týkající se oblasti lidských práv v X.. Rozhodnutí sice obsahuje rozbor konkrétních dokumentů předložených žalobcem na podporu jeho tvrzení ohledně perzekuce jakožto člena X., avšak rozhodnutí již tyto závěry nedává do souvislosti s konkrétními skutkovými zjištěními, jaká je aktuální situace tohoto X., taková zjištění zde vůbec nejsou uvedena. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tak nebylo možné považovat za dostatečný podklad.
38. Žalovaný pak do správního spisu nezařadil ani dokumenty týkající se země původu, z nichž rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany vycházelo. K tomu srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2015 č.j. 8 Azs 110/2014 – 53: *„Soud musí mít možnost ověřit obsah, relevanci a věrohodnost informací o zemi původu, na nichž je založeno závazné stanovisko k posouzení podmínek § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, vydané v rámci řízení o uložení správního vyhoštění. Tyto informace proto musí být součástí správního spisu.“*
39. Žalobce přitom v odvolacím řízení na podporu svých tvrzení poukazoval na aktuální zprávu Amnesty International X., která má pojednávat o potlačování lidských práv členů X.. Žalovaný však vyšel pouze z výše uvedeného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které neobsahuje dostatečná skutková zjištění, sám žalovaný pak žádné další podklady k těmto otázkám neshromáždil, zprávou odkazovanou žalobcem se nijak nezabýval, ani neuvedl, z jakého důvodu tuto zprávu nepovažoval za relevantní, napadené rozhodnutí je tedy z toho důvodu též nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

40. K tomu soud poukazuje též na rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2015, č. j. 8 Azs 110/2014 - 53, v němž tento soud judikoval, že „[j]akkoliv mohou být obavy stěžovatele z návratu do země původu posouzeny i v řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o dvě samostatná a na sobě nezávislá řízení, která sledují odlišné cíle, přičemž řízení o mezinárodní ochraně nemusí být vůbec zahájeno. Děje s tak pouze k žádosti cizince. I v případě, že jsou paralelně vedena obě řízení, musí rozhodnutí o správním vyhoštění obstát samo o sobě, musí obsahovat řádné odůvodnění a musí být doloženo dostatečnými podklady ve spisu. Správní orgán nemůže resignovat na řádné zjištění skutkového stavu s tím, že obdobné otázky budou řešeny „až“ v řízení o mezinárodní ochraně, ale musí posoudit podmínky, které mu ukládá § 120a ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců“.
41. V důsledku shora uvedeného pochybení spočívajícího v nedostatečném zjištění skutkového stavu tak neobstojí závěr žalovaného, dle kterého není u žalobce splněna podmínka příchodu ze státu, kde žalobci hrozí pronásledování či vážná újma (tj. písmeno c) a podmínka prokázání závažného důvodu pro neoprávněný vstup nebo pobyt (tj. písmeno f), a tedy závěr, že nedošlo k porušení čl. 31 Úmluvy o PPU. Dále neobstojí ani závěr, dle kterého zde nejsou dány důvody znemožňující vycestování.
42. Soud však jako „dobrý důvod pro nezákonný vstup žalobce“ nepřijal jeho odůvodnění, dle kterého o mezinárodní ochranu nemohl požádat v tranzitních zemích (X.), poněvadž dle jeho přesvědčení vlády těchto zemí spolupracují s X. vládou a mohl by být navrácen do vlasti. Soud k tomu uvádí, že mezi členskými státy EU, kam patří všechny tři tranzitní státy, panuje tzv. domněnka vzájemné důvěry, která spočívá na vysoký lidskoprávní standard ve všech zemích EU, není-li prokázán opak; Nejvyšší správní soud k tomu v usnesení ze dne 7. 6. 2016 č.j. 8 Azs 18/2016 – 52 sdělil: „Evropský azylový systém je totiž založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské Úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamená, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu.“ Námitka žalobce o možnosti jeho navrácení do vlasti z uvedených tranzitních zemí je zcela nepodložená, v daném případě není nijak indikováno, že by ze strany těchto zemí neměly být dodrženy jejich mezinárodní závazky, včetně zásady nenavrácení, a to bez ohledu na to, jak dobré vztahy mají s X. státními orgány.
43. Žalobce dále zpochybňoval status X. jako bezpečné země původu, odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2021 č.j. 41 Az 58/2020 – 52, publ. pod č. 4270/2022 Sb. NSS, ve kterém soud konstatoval za určitých podmínek povinnost přezkumu statusu bezpečné země i přes její uvedení v seznamu vyhlášky č. 328/2015 Sb. Městský soud v Praze však neshledal, že by jeho závěry byly aplikovatelné i v řízení o správním vyhoštění.
44. Předně, daný rozsudek Krajského soudu v Brně vychází z požadavků směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), která se primárně týká řízení ve věci mezinárodní ochrany (nikoli správního vyhoštění), a v čl. 46 stanoví právo na účinný opravný prostředek. K tomu Krajský soud v Brně dovodil, že soud by při přezkumu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, měl mít možnost přezkoumat, zda příslušná země Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

splňuje podmínky podle Přílohy I procedurální směrnice a § 2 odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Řízení o správním vyhoštění však sleduje zcela jiný účel, než řízení ve věci mezinárodní ochrany, nerozhoduje se zde o tom, zda žádost o mezinárodní ochranu bude meritorně přezkoumána nebo bude zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců pak již samotná tvrzení cizince svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí, vyvolávají povinnost správního orgánu vyžádat si závazné stanovisko k možnosti vycestování; není tak zde upravena povinnost prokazovat, že v případě žadatele danou zemi za bezpečnou považovat nelze, jako je tomu v § 16 odst. 2 zákona o azylu. Zásada *non-refoulement* je pak v řízení o správním vyhoštění zajištěna právě ustanoveními § 179 a § 120a zákona o pobytu cizinců. V kontextu správního vyhoštění tak není důvodné, aby soud přezkoumával zařazení určitého státu na seznam bezpečných zemí původu, tyto otázky jsou předmětem řízení o mezinárodní ochranu.

45. S ohledem na výše uvedená pochybení týkající se zjišťování skutkového stavu soud již považoval za nadbytečné vyjadřovat se k námitce týkající se nepřiměřené délky doby, na kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU, neboť v dalším řízení musí být, dle jeho výsledku, tato otázka žalovaným rovněž znovu vyhodnocena.
46. Ze všech uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
47. V dalším řízení se žalovaný bude řádně zabývat tvrzeními žalobce ohledně jeho členství v X., prohlášení tohoto X. vládou a zatýkání jeho členů, kdy ke zhoršení mělo dojít v X., vyžádá si závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné, které z hlediska možnosti vycestování bude vycházet též z aktuálních zpráv o zemi původu (tj. X. a později), vyhodnotí též zprávu Amnesty International X. a bude obsahovat konkrétní a aktuální zjištění týkající se postavení členů X., případě žalovaný shromáždí též další adresné a aktuální zprávy k těmto otázkám. Následně žalovaný zařadí do správního spisu též dokumenty týkající se země původu, z nichž závazné stanovisko vychází. Žalovaný v dalším řízení též vyhodnotí materiály, které žalobce doplnil k žalobě dne 16. 3. 2022 a které mají prokazovat pronásledování X. V návaznosti na to žalovaný dále přezkoumatelně odůvodní, zda v případě žalobce jsou dány důvody dle čl. 31 Úmluvy o PPU a § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kdy správní vyhoštění nelze vydat, popř. zda zde jsou dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Při tomto hodnocení bude žalovaný vycházet z toho, že v případě žalobce je splněna podmínka, že cizinec na území „přichází přímo“ dle čl. 31 Úmluvy o PPU.
48. Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze vázán.
49. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalobci náklady nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. srpna 2022

Mgr. Kateřina Peroutková, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.